

κρατῶν ἓνα γράμμα εἰς τὰ χέρια του.

— Τί εἶνε, Ἀθανάσιε; εἶπεν ὁ ἡγούμενος παρατηρῶν μέσα εἰς τὰ μάτια τὸν καλόγηρον.

— Ἀπὸ τὸν Δεσπότη, εἶπεν ὁ καλόγηρος, δίδων τὸ γράμμα εἰς τὸν ἡγούμενον.

Ὁ ἡγούμενος τὸ ἐπῆρε εἰς τὰ χέρια του, ἔσχισε τὸν φάκελλον ἀργὰ-ἀργὰ καὶ ἀρχισε νὰ διαβάσῃ ἀργότερα ἀκόμη ἀπὸ μέσα του τὸ ἐδιάβασε μίαν φοράν, ἔπειτα δευτέραν, καὶ κατόπιν τρίτην φοράν ἐδιάβασε μερικὰς λέξεις.

Εἰς τὸ μεταξύ ἐκύτταξα μὲ προσοχὴν τὸν καλόγηρον αὐτὸν, τὸν ὁποῖον παρεπονείτο ὅτι δὲν εἶχε καταλάβει ὁ πάτερ Ἰωσήφ. Ψηλὸς, λιγνός, λιπόσαρκος, μὲ τὰ γένηια ἀρχίζοντα ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, μὲ δύο μάτια φλογερά, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἤθελαν νὰ καταβροχθίσουν ὀλόκληρον τὴν μελαχροινὴν καὶ χλωμὴν μορφήν του, μὲ κάτι τὸ ἀνήσυχον καὶ τὸ νευρικόν, κάτω ἀπὸ τὴν ψυχρὰν καὶ νεκραν καλογηρικὴν ἡρεμίαν, εἶχε πραγματικῶς κάποιον μυστήριον εἰς τὸ ὄλον του. Νεώτατος, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεανικῆς ἡλικίας, θὰ ἦτον ὡραίος νέος, ἂν τοῦ ἔλειπε τὸ ψυχρὸν καὶ σκοτεινὸν καλογηρικὸν πλαίσιον. Εἰς τὸ μεταξύ ὁ πάτερ Ἰωσήφ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν.

— Μπελλάδες, εἶπε, στρεφόμενος πρὸς ἐμέ. Ὁ Δεσπότης μοῦ στέλνει κάποιον ἀνηψιὸν του μὲ τὴν γυναῖκα του. Εἶνε νεώτατος καὶ πηγαίνοντας στὴ χώρα θὰ περάσουν ἀπὸ δῶ. Πρέπει νὰ τοὺς περιποιηθῶμε. Εὐτυχῶς πού δὲν θὰ μείνουνε πολὺ. Λίγες ὥρες μόνο...

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀθανάσιον:

— Ἀκουσε, Ἀθανάσιε, εἶπε. Αὐριο κατὰ τὸ γιῶμα θὰ εἶνε ἐδῶ. Νὰ τοὺς ἐτοιμάσωμε κάτι. Ἀπὸ τὰ βρισκόμενα. Τὸ βραδάκι θὰ φύγουνε γιὰ τὴ χώρα. Πήγαινε τώρα, τέκνον μου, στὴν εὐχὴ μου.

Σιωπηλὸς ὁ Ἀθανάσιος ἐξηφανίσθη. Ὁ ἡγούμενος ἔκαμε ὀλίγα βήματα ἀνήσυχα καὶ ἔπειτα ὑτάθηκε μπροστὰ μου.

— Μπελλάδες, εἶπε, μπελλάδες...

Ἄν αὐτὴ ἡ νύχτη εἶνε καμμιά ἀσχημὴ χωριάτισσα, κάτι πάει κι' ἔρχεται, μολονότι πάντα γυναῖκα εἶνε καὶ ἐπομένως πειρασμός γιὰ τὸ μοναστήρι. Ἄν ὅμως εἶνε καμμιά σουσουράδα...

Δὲν ἠθέλησε νὰ συμπληρώσῃ τὴν σκεψὶν του. Μ' ἔκαμ' ἄλλο καὶ ἔφυγε. Τὸ μοναστήρι ἐκοιμάτο πλέον βοιθύτατα. Ἐξω ἡ ξαστεριά προσηγγελλε ὡραίαν ἡμέραν. Ἀπὸ τὸ δάσος ἤρχετο δυνατὴ καὶ ἐραθιστικὴ ἢ μυρωδιὰ τῶν μυστικῶν χυμῶν πού ἀνεβαίνουν ἀόρατοι ἀπὸ τὴν ρίζαν καὶ κυκλοφοροῦν τὴν νεότητά καὶ τὸ σφῆγος εἰς τὰς φλέβας τῶν δένδρων.

Εἰς τὸ στενόμακρο τραπέζι τοῦ ξενῶνος, στρωμένο μὲ τροπεζομάνδηλον μὲ πλατεῖες μπλε γραμμές, ἐκάθησαμεν τὸ μεσημέρι μόνις ἔφθασαν οἱ ξένοι μας. Ὁ ἡγούμενος δὲν ἐφαίνετο εὐχαριστημένος. Ὅτι ἐφοβεῖτο εἶχε συμβῆ.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Δεσπότη, νέος κομψὸς καὶ καλοκαμωμένος, ἐκάθησε ἀριστερὰ τοῦ ἡγουμένου. Δεξιὰ του ἐκάθησεν ἡ γυναῖκα του. Νεαρῶτάτη, κομψή, ξανθὴ, μὲ τὴν ὡραίαν στρογγυλότητα τῶν γραμμῶν τῆς πρώτης νεότητος, γεμάτη, εὐσῶμος, μὲ χεῖλη σαρκώδη καὶ μεγάλους μαύρους γύρους γύρω ἀπὸ τὰ μάτια, ντυμένη μὲ κομψότητα καὶ μὲ ἐπιτήδευσιν, ἐφαίνετο γυναῖκα προωρισμένη διὰ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς. Ὁ γηραιὸς ἡγούμενος, ἔτρωγε καὶ δὲν ἔτρωγε. Τὸ βλέμμα του περιέτρεχε διαρκῶς τὰ πρόσωπα τῶν καλογηρῶν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ παρεμβάλῃ τὴν ἀγνότητα τῶν ἰδικῶν του στοχασμῶν εἰς τὴν ποιηρίαν τῶν ἰδικῶν του. Ἐκεῖνοι, σκυμμένοι εἰς τὰ πιάτα των, ἄφηναν κάπου-κάπου νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἓνα βλέμμα πλημμυρισμένον ἀπὸ συγκρατημένους πόθους. Ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἔτρωγε μὲ ὄρεξιν, ἐφλυᾶρει διαρκῶς, ἐζητοῦσε πληροφορίας, ἔλεγε ἀνοησίας, καὶ ἡ φωνὴ τῆς, φωνὴ γυναικὸς χαϊδεμένης καὶ εὐτυχοῦς, ἐγέμιζε χαρὰν καὶ τὴν αὐστηρὰν ἀτιέσφαισαν τοῦ μοναστηριακοῦ ξενῶνος. Εἰς τὸ μεταξύ ἀπὸ τὰ ὀρθάνοικτα παράθυρα ὠρμούσε θριαμβευτικὸς ὁ ἀνοιξιὰτικὸς ἥλιος, καὶ ἀπὸ τὸ δάσος μᾶς ἔρχετο μεθυστικὴ ἢ μυρωδιὰ τῆς γῆς καὶ τοῦ δάσους, μυρωδιὰ περιέχουσα κάτι τι ἀπὸ τὸν μεγάλον ουσικὸν ἔρωτα πού κυριαρχεῖ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐπὶ τῆς πλάσεως.

Εἰς ὄλον τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ὁ Ἀθανάσιος, ὁ δ-

ποῖος μᾶς ἐσερβίριζε ὡς νεώτερος, δὲν ἐσήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ πιάτα πού μᾶς ἔφερνε, δὲν ἠνάγκασε οὔτε μίαν φοράν τὸν ἡγούμενον νὰ τοῦ διευθύνῃ ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βλέμματα τῆς ἐπιπλήξεως πού τόσο ἀφθονα ἐμοίραζεν εἰς τοὺς ἄλλους.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπήγαμε νὰ κοιμηθῶμε. Στενοχωρημένος ὁ ἡγούμενος συνώδευσε τοὺς ξένους του ἕως τὴν θύραν τοῦ ξενῶνος. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἐδήλωσαν ὅτι δὲν θ' ἀναπαυθῶν, καὶ πράγματι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν τοὺς εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὸ δάσος. Πυκνοὶ οἱ σχῖνοι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ψηλοὶ ὡς τὸ ἀνάστημα ἀνθρώπου, ἐκρυβαν σχεδὸν τοὺς δύο ἐρωτευμένους συζύγους. Τὸ μέρος ἦτο ἔρημον, τὰ παράθυρα τῆς μονῆς κλεισμένα, ἡσυχία καὶ γαλήνη γύρω. Μόλις τοῦ ἰδικοῦ μου παραθύρου μίαν χαραμάδα μοῦ ἐπέτρεπε νὰ βλέπω. Μίαν στιγμὴν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Δεσπότη ἤρπασε τὴν μικρὰν ξανθὴν καὶ ἐκόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικά της. Ἐνα φίλημα παρατεταμένον, φλογερὸν ἡδονικόν, ἀθόρυβον ἔσμιξε τὰ δύο κεφάλια. Ἐπειτα ἡ μικροῦλα γελῶσα ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνδρὸς τῆς καὶ ἐπῆρε τρέχουσα τὸ μονοπάτι τοῦ μοναστηριοῦ. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως κάποια κινήσις ἐγίνε μέσα εἰς τοὺς θάμνους καὶ κάτι τι ὡς βαθύτατος στεναγμὸς ἠκούσθη. Ἐγύρισα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μέσα εἰς τὰ σμύρτα καὶ τοὺς οχίνους ἀνεκάλυφα μίαν στιγμὴν τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν τοῦ Ἀθανασίου, καὶ εἶδα ἀκόμη περισσότερον χλωμὴν τὴν μορφήν τοῦ νεαροῦ καλογηροῦ.

Ἐγερνε πλέον ὁ ἥλιος εἰς τὴν δύσιν του ὅταν οἱ δύο ξένοι ἀνέβησαν εἰς τὰ μουλάρια καὶ ἐξεκίνησαν. Ὁ πάτερ Ἰωσήφ, περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς καλογηροὺς του, τοὺς ἀπεχαιρέτησεν εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς καὶ ἐπέστρεφε εἰς τὸ κελλί του ἀνακουφισμένος ὅτι ἀπεμακρύνετο ὁ κίνδυνος.

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ὥραν τὸ πολὺ συνεκεντρώθημεν πάλιν εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ τὸ ἔσπερινόν γεῦμα, λιτώτατον τώρα ἀφοῦ δὲν εἶχαμεν ξένους. Οἱ καλόγηροι ἔλαβαν τὰς θέσεις των, ὁ πάτερ Ἰωσήφ ἠτοιμάζετο νὰ εὐλογήσῃ τὸ τραπέζι, ὅταν περιέφερε γύρω του τὸ βλέμμα ἐρευνητικόν.

— Ἀθανάσιε, εἶπε. Ποῦ εἶνε ὁ Ἀθανάσιος;

Ὁ Ἀθανάσιος ὅμως δὲν ἐφαίνετο. Ἐνας καλόγηρος εἶπεν, ὅτι εἶχε νὰ τὸν ἰδῇ ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα.

— Πήγαινε στὸ κελλί του, εἶπεν ὁ ἡγούμενος εἰς κάποιον. Πήγαινε νὰ ἰδῆς μήπως εἶνε ἄρρωστος.

Ὁ καλόγηρος ἐξηφανίσθη. Ἐμεσολάβησαν ὀλίγα λεπτά σιωπῆς. Οἱ ἄλλοι καλόγηροι ἀντήλλασαν ποιηρὰ βλέμματα μεταξύ των. Ἐξαφνα εἰς τὴν θύραν παρουσιάσθη ὁ ἀπεσταλμένος κρατῶν εἰς τὰ χέρια του ἓνα μαῦρον ὄγκον.

— Ἄγιε ἡγούμενε, εἶπε. Ὁ Ἀθανάσιος δὲν εἶνε στὸ κελλί του. Καὶ ἀπάνω πρὸς κρεβάτι του εὐρῆκα ὄλα του τὰ ράσα.

Ὁ ἡγούμενος ἤνοιξε ὀρθάνοικτα τὰ μάτια του ἀπὸ ἐκπληξιν, ἔσφιξε μίαν στιγμὴν τὰ χέρια του, κι' ἐκάθησε ἢ μᾶλλον ἔπεσε εἰς τὸ κάθισμά του. Ἐπειτα ἀπὸ μακρὰν σιωπὴν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ ἐψιθύρισε:

— Δὲν εἶχα δίκαιον, ὅταν ἔλεγα ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ τὸν καταλάβω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

Εἶχες δίκαιον, γέροντά μου. Ποῦ νὰ καταλάβῃς σὺ, ὁ ἀγνὸς καὶ ὁ ἀπείρακτος, σὺ πού ἐσκότωσες πλέον τὰς αἰσθήσεις σου, πού νὰ καταλάβῃς αὐτὸ τὸ ἠφαίστειον πού ἔκαιγε μέσα εἰς τὸ νεανικὸν σῶμα!

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὁ φτωχὸς φίλος γρήγορα λησμονιέται.

Ἰνδικὴ παροιμία
Ὅσο λιγώτεροι φίλοι σοῦ μένουν, τόσο περισσότερο ἀγάπα τους.

Ὁ ἔρωσ εἶνε ἡ λυδία λίθος τῆς φιλίας.

Σεβινιέ

Μαιζερουα
Ὁ ἔρωσ ἀρχίζει συχνά ἀπ' τὴ φιλία, γιὰ νὰ καταλήξῃ πάλιν σ' αὐτὴ.
Μαριβώ

